

— I R E N E A D L E R —

SHERLOCK LUPIN I JO

Les **OMBRES** *del* SENA

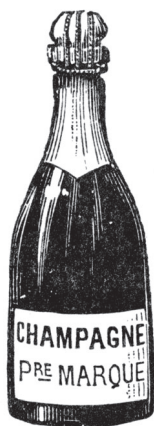

Estrella Polar

Irene Adler

Les ombres del Sena

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Un projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

Títol original: *Le ombre della Senna*
Traducció: Maria Dolors Ventós

© 2014 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italia
© de les característiques d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 — 20123 Milán, Italia —
foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: març de 2015
ISBN: 978-84-9057-701-1
Dipòsit legal: B. 3.363-2015
Fotocomposició: Auradigit
Impressió: Egedsa
Imprès a Espanya — *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ENCENS A NOTRE-DAME

No m'hauria pensat mai que hi assistiria tanta gent, a aquell funeral. Mentre m'acostava amb carruatge a la catedral de Notre-Dame, que és al centre de París, m'havia imaginat una església deserta, poblada d'ecos i de l'espetec de la pluja als vitralls. M'havia posat un vestit fosc, que feia joc amb el meu humor i els meus pensaments, i havia sortit de la nostra casa de camp seguint el senyor Nelson.

—Què en pensa, senyoreta Irene? —em va preguntar el meu fidel majordom, mentre s'asseia al meu costat i provocava un grinyol al carruatge.

El vaig mirar. Què volia que en pensés? Que el senyor Jean-Jacques François d'Aurevilly, l'únic amic de la meua autèntica mare, s'havia mort. Era molt més gran que ella, ben cert, i estava molt malalt, però la notícia no solament m'entristia: em deprimia, em provocava desconfiança, sobretot tenint en compte el reguitzell de descobertes inesperades i esdeveniments sorprenents amb què m'havien bombardejat els últims mesos.

—Penso que és mort, Horaci. Només això —li vaig respondre, una mica empipada per aquella pregunta tan directa. No era habitual en ell, vaig dir-me. I vaig pregar mentalment perquè el senyor Nelson no estigués canviant, també, i que no estigués a punt de fer-me una nova revelació, tan increïble com les altres.

Ras i curt: no era el moment oportú.

Ni tampoc era el moment oportú de riure, vaig pensar quan el senyor Nelson va esclatar en una riallada tan forta que em va impulsar a tombar-me cap a ell per preguntar-li:

—Però, es pot saber què et passa?

El bo del meu majordom, que els últims anys havia vetllat per mi amb una gran discreció i que, n'estava segura, estava molt més al corrent de les meves escapades amb els meus amics i de les nostres aventures detectivesques que no m'havia confessat mai, es va limitar a somriure. Es va passar la mà pels pantalons de vellut, no gaire més foscos que la seva pell, i amb un somriure radiant em va respondre:

—Per tant, m'imagino que la seva mare no ha parlat amb vostè de...

«Bona manera d'expressar-se», vaig pensar.

—Quina mare? —li vaig preguntar. Perquè durant els últims mesos havia tingut la prova que la dona a qui sempre havia dit «mama», la senyora Geneviève Adler, era una mare de préstec, i jo, per a ella, una filla adoptiva. I, conseqüentment, l'home a qui sempre havia adorat i anomenat «papa», en Leopold, era, en realitat, un substitut del meu pare de debò.

La meva mare, la de debò, es deia Sofia i era una comtessa bohèmia, i el meu autèntic pare també era bohemí. Després de la seva mort, ella m'havia confiat als senyors Adler per protegir-me, de manera que els sinistres conspiradors que la buscaven per assassinar-la

no em poguessin matar a mi també. Li havia costat moltíssim, em va dir. I la vaig creure, però en el fons dels meus pensaments sempre hi havia quedat clavada una estella dolorosa, una pregunta sense resposta, un pensament fix. Com és possible que una mare abandoni la seva filla?

Les respostes que em donava jo mateixa eren moltíssimes: la guerra, els reis, els imperis, les voltes que dóna el món en la immensa solitud de l'espai. Unes respostes cada vegada més grans i, per tant, buides, desoladores, desconsolades.

Plenes d'ecos, com els que m'esperava trobar a l'església de Notre-Dame.

—No, no hem parlat —vaig murmurar al senyor Nelson, mirant per la finestrella del carruatge. No hi havia l'habitual boira humida que durant aquella estació solia guarnir els arbres del camp com una garlanda i, en el seu teixit fràgil, empresonava llums, sons i colors. Ben al contrari, brillava un sol resplendent que contrastava amb el meu mal humor.

—Ni tampoc amb el seu pare, el senyor Leopold...
—va continuar el senyor Nelson, implacable.

—Fa dies que no el veig —vaig replicar—. Es pot

saber què m'havien de dir? O ho hauré d'esbrinar tota sola... i quan?

En Nelson va assentir amb aire solemne, però mantenint aquell somriure enigmàtic dibuixat al rostre.

—Oi que em faràs el favor d'explicar-m'ho, Horaci, ja que estàs tan insòlitàment alegre i això fa que em piqui encara més la curiositat? —vaig insistir.

—Només si em promet que fingirà sorpresa, quan s'acabi el funeral.

—Que potser tens prevista una resurrecció? —vaig bromejar, remarcant, amb una certa satisfacció, la meua provocació impertinent. Si el senyor Nelson no s'atenia al paper del majordom perfecte, per què havia de fer jo el de la perfecta dama de la noblesa?

—Senyoreta Irene! —em va retreure de seguida—. No és d'això de què li parlo!

—Però anem a un funeral, oi? O és que m'has segrestat per dur-me a Àfrica, a reunir-me amb el meu autèntic pare?

—Per què a Àfrica?

—És una manera de parlar. Posats a fer, si he de tenninejar en les teves fosques al·lusions, bé ho puc fer amb molta fantasia, no trobes?

—Té raó, senyoreta Irene. No he estat gens delicat. Però la notícia m'ha alegrat moltíssim, i em penso que a vostè també. Anem a un funeral, sí, i d'una persona que apreciàvem..., però, sobretot, anem a París, i a París...

El senyor Nelson va deixar la frase en suspens, com feia a casa, amb les cortines darrere les quals anunciava tal visita o tal altra. El vaig mirar, desconfiada. Se'm va acudir una idea, però la vaig descartar tot seguit. No era possible que, tenint en compte el poc que feia que s'havia acabat la guerra, les hordes de desertors que havien pres el control de París i els nombrosos perills de què la meva mare, l'adoptiva, i també el pare no paraven de parlar... No era possible, em vaig dir, que els senyors Adler haguessin decidit marxar de la solitària casa de camp d'Évreux, enmig de la boira i les ovelles, per tornar a la ciutat, al nostre meravellós apartament a l'últim pis del número vuit de la Rue du Bac.

Però la mirada de l'Horaci em bressolava mentre jo pensava i rumiava, com si em volgués animar a creure-hi una miqueta més.

Vaig alçar una cella, tal com m'animava a fer el meu amic Lupin (ho trobava irresistible) i, al final, li vaig preguntar, confiant que el carruatge parés de sotraguejar:

—No em diguis que tornem a París...

El somriure del senyor Nelson es va eixamplar.

—Vostè ho ha dit, senyoreta Irene. Estic convençut que aquesta és la intenció del seu pare.

Em disposava a assistir a un funeral però, tot i així, no vaig poder evitar que sorgís un lleu somriure dels meus llavis.

«París!», vaig pensar, mirant per la finestrella.

Mentre baixava del carruatge, em vaig avergonyir una mica de la meva felicitat. Havia conegut i apreciat el senyor d'Aurevilly i, pocs dies abans, havia tingut un disgust sincer quan em vaig assabentar que s'havia mort. Però aquell dia, un cop més, em vaig adonar que l'esperit humà no accepta imposicions: el fet de trobar-me en una església plena de gom a gom i vestida de negre no era suficient per fer-me avergonyir d'aquell sentiment. Tot i així, no pensava faltar al respecte d'un home que considerava una gran persona i vaig amagar el meu estat d'ànim real darrere d'un vel de randa negra. Jo era solament una noieta entremig de moltes altres persones, però, potser perquè m'acompanyava un negre tan imponent com el senyor Nelson, vaig tenir la sensació

que era el blanc de totes les mirades. Protegida pel ret de randa, per primera vegada a la vida vaig trobar útil un dels mil i un accessoris que una dama perfecta ha de saber manejar amb desimboltura i em vaig encaminar, de bracet del senyor Nelson, cap a l'austera entrada de la catedral.

Vaig contemplar les agulles, altes i punxegudes, els caps dels reis i dels sants desfigurats durant la Revolució, i vaig entrar a l'església abarrotada, on fluïen dos rius de persones. En gran part eren pobres i captaires, els milers de persones oblidades a qui el senyor d'Aureville havia consagrat la seva vida. De llinatge noble, i d'esperit noble, havia sacrificat totes les seves rendes en una casa de caritat: un asil hospital per a captaires, obert a tothom: fent cua a la porta, qualsevol persona hi podia entrar, encara que no tingués documents d'identitat, i aconseguir un bol de sopa calenta i un llit a la nit. Durant la guerra contra Prússia, l'hospital s'havia omplert de tota mena de ferits i malalts. I amb el daltabaix que va provocar la guerra i la derrota, no havia deixat de ser un lloc indispensable per als qui no haurien pogut sobreviure sense aquesta ajuda. I ara que el senyor d'Aureville s'havia mort (la mare em va

explicar que ja feia temps que patia una malaltia molt dolorosa), tots els que havien menjat, ni que només hagués estat una vegada, al seu menjador, i dormit sota el sostre que havia fet construir per a ells, s'havien aplegat a l'església de Notre-Dame, per acomiadar-se'n definitivament.

«L'agraïment», vaig pensar mentre avançava lentament entremig de la multitud, «és l'única moneda que poden gastar aquestes persones».

Els sentia al meu entorn: captaires i delinqüents, lladres i esparracats, desertors i oficials. Però també hi havia persones d'un altre llinatge i d'aspecte diferent, separats de l'exèrcit de miserables per un espai buit que era una mica més enllà de la meitat de la nau central. Mentre el recorria, deixant enrere la multitud de gent humil, per acostar-me a les files, més sòbries i silencioses, que ocupaven els nobles i els burgesos, vaig sentir que se'm tancava l'estómac, i vaig estrènyer el braç del senyor Nelson, per demanar-li que afluixés el pas. Però, ni que fos a pas de tortuga, vam travessar aquell espai buit. Jo pertanyia a l'altra classe. I, encara que enmig d'ells em sentia com un peix fora de l'aigua, era allà on em quedaria.

Vaig buscar la meva mare de debò entre les dones de negre de la primera fila, i quan la vaig reconèixer, el cor em va fer un salt. Ella també es va tombar cap a mi, em va mirar i em va fer un gest ràpid amb el cap, sense afegir res més.

I va començar l'ofici fúnebre.

No en recordo gran cosa, d'aquell dia, a part de l'aroma punyent de l'encens, que s'escampava, com una benedicció, per damunt de les olors confuses d'aquells grups humans tan semblants i tan diferents, que se sentien cohibits, cadascun a la seva manera, pels seus fracassos, i omplien les majestuoses naus de Notre-Dame.